

# THE ART GALLERY,

TANJORE. 1311



' BY FAR THE GRANDEST TEMPLE IN INDIA '

*Encyclopaedia Britannica.*

## SOUVENIR

PUBLISHED

on the occasion of the inauguration and opening of

**THE ART GALLERY**

on the 9th December, 1951.

## MANAGING COMMITTEE.

### PRESIDENT.

Sri T. K. Palaniappan, M. A., I. A. S.,  
Collector.

### VICE-PRESIDENT.

Sri V. Nadimuthu Pillai,  
President, District Board.

### SECRETARIES.

Sri S. Gopalan, B. A., B. L.,  
Sri T. M. Bhaskar Tondiman, M. A.,

### TREASURER.

Sri P. A. Yagappa Nadar.

### MEMBERS.

Sri U. S. Ramasundaram,  
Superintending Engineer.

Sri K. Srinivasan, I. C. S., District Judge.

Sri N. Viswanatha Ayyar,  
Executive Engineer.

Sri A. S. Mannadi Nair, B. A., B. L., Bar-at-Law,  
Dy. Commissioner, H. R. E. Board.

Sri S. Ayyasamy Vandayar,  
Chairman, Municipal Council.

Sri A. Gopalan, B. A., L. T.,  
District Educational Officer.

Sri Ry. Rajaram Raja Sahib,  
Senior Prince, Tanjore Palace.

Sri Ry. Pratap Simha Raja Sahib,  
Junior Prince, Tanjore Palace.

Sri C. R. Subramanian,  
Conservation Assistant

Sri A. Y. Arulanandasami Nadar.

Dr. A. J. Pandian, A. R. P. S.

# THE ART GALLERY, TANJORE

கலைக் கூடம், தஞ்சை.

திறப்பு விழா மலர்.

திறப்பாளர் :

கனம் ஸ்ரீ M. பக்தவத்சலம், B. A., B. L.,

மராமத்து இலாக்கா மந்திரி.

தலைவர் :

கனம். ஸ்ரீ P. S. குமாரசாமி ராஜா,

பிரதமர்.

கலைக் கூடக் கமிட்டித் தலைவர் :

ஸ்ரீ T. K. பழனியப்பன், M. A., I. A. S.,

கலைகடர், தஞ்சை.



Edited by

T. M. BHASKAR TONDIMAN, M. A.,

Secretary-Art Gallery



No man has ever been able to describe God fully. The same holds true of Ahimsa. I can give no guarantee that I will do or believe to-morrow what I do or hold to be true today. God alone is Omniscient. Man in the flesh is essentially imperfect. He may be described as being made in the image of God. God is invisible and beyond the reach of the human eye. All that we can do therefore, is to try to understand the words and action of those whom we regard as men of God. Let them soak into our being and let us endeavour to translate them into action and only so far as they appeal to the heart.

—Gandhiji.





## CONTENTS.

1. Blessings.
2. Nataraja the Great.
3. The Birth of our Gallery.  
—T. K. Palaniappan.
4. Art Galleries and their purpose  
—Hon. Sri Jawaharlal Nehru.
5. Our achievements and my hope  
—Hon. Sri P. S. Kumarasami  
Raja.
6. Messages.
7. தஞ்சைக் கலாமண்டபம்  
—ரஸிகமணி டி. கே. சி.
8. வாழ்த்து—கவிமணி தே. வி.
9. South Indian Art  
—Tirupugalmani.
10. கல்லிலே கட்டழகு  
—ஸ்ரீ பாஸ்கரத் தொண்டைமான்.
11. India's Greatness in Art  
—Srimathi Rukmani Arundale.
12. Appreciation of Art  
—Sri D. P. Roy Chowdry.
13. A Stroll with a guide  
—Sri S. Gopalan.
14. Around the Gallery  
—Sri R. Gopinath.
15. Rajaraja the Great  
& the Big Temple  
—Prof. K. A. Nilakanta Sastri.
16. List of exhibits
17. கலையும் பயனும்  
—ஸ்ரீ S. இராமச்சந்திர பத்தர்.
18. கலைமகள் வணக்கம்—பாரதி.



## BLESSINGS.

---

60, Bazlullah Road,  
Tiyagarayanagar, Madras.

21.11.51.

*Dear Palaniappan,*

I was glad to read the contents of your kind letter about the Art Gallery of Tanjore. You have done a great service in organising this and set a very useful example to other District Officers. Tanjore is fortunate. My very best wishes and congratulations.

Yours sincerely,

C. RAJAGOPALACHARI.

---

ADAYAR,

Nov. 30, 1951.

Dear Sir,

I am glad to know of the opening of the Art Gallery in Tanjore. It is such an important thing to do for so much of beautiful Art is being destroyed and dispersed. Besides, we are now so poor in our modern times both in good taste and in creative Art. We need Art Galleries etc. to remind us of our heritage and to inspire us once again to become true representatives of India's culture. So my best wishes are with you for the furtherance of your work and for all blessing from on high — so that India might once again become a source of spiritual light to the world.

Yours Sincerely,

\_\_\_\_\_  
RUKMINI DEVI.



Nataraja the Great.—

—Konerirajapuram.

குனித்த புருஷமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமின்சிரிப்பும்  
பரித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியில் பால்வெண்ணீறும்  
இவித்த முடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப்பெற்றால்  
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே.

—திருநாவுக்கரசர்.



## NATARAJA THE GREAT.

---

The art of dancing, whatever be its form, is universally recognized as the one movement which produces perfect rhythm of the human form. The grace and charm which inevitably result from that rhythm, have captivated mankind from the beginning of time. There is no other form of expression where the joy of life within, is so harmoniously reflected without. It is therefore the most clear manifestation of the principle of oneness which pervades all life and indeed the world.

What conception can there be more enthralling and more moving in its spiritual depths than that of the Supreme Creator, coming down from his heavenly abode to dance before Humanity in the sheer joy of having annihilated wickedness and lifting up the hand of his protection for those who follow righteousness as the rule of life. This conception of God is certainly GREAT, and rightly has *Dr. Ananda Coomaraswamy* said that it is 'a synthesis of religion, science and art.' This is the Tamilian contribution to World thought and religion.

Images of Nataraja of various types and dimensions are seen in Siva temples throughout Tamil Nad. In the Umamaheswarar temple of Konerirajapuram, a village twelve miles north east of Kumbakonam, there is a bronze image of colossal proportions—figure 6 feet in height and 9 feet including Tiruvasi—Great in size and Great in conception. The image is perfect in technique. It is one of the oldest chola bronzes worth-seeing by all lovers of Art.

---

## THE BIRTH OF OUR GALLERY:

Sri T. K. Palaniappan, M. A., I. A. S.,

Collector & President, Art Gallery.

---

Tanjore District has been the treasure house of Art for centuries since the days of the Chola Emperors. Their religious fervour found expression in art. The temples built by them became art galleries of the time for the sacred as well as the secular arts. It is part of the traditions of this great land, that every branch of human activity centred round its religion. Music and dance, sculpture and painting were all hand maidens to religion. Yet it was no puritanic faith that decried the cult of the beautiful. Nowhere was the saying of Keats "Truth is the beauty and Beauty Truth" more practically realised than in our faith and way of life. Far from inhibiting art, religion a greater the votaries of the former a broader vision, a greater faith, a grander synthesis and a more abiding interest. Things of perennial joy, masterpieces of beauty, grace and charm, and carvings grand in proportions and concept came into being by the loving devotion of artists and sculptors who effaced themselves in their creations. It was not the expression of individual personality of the artist but the personality of the Nation, a quintessence of the tradition in the creation of beauty, a convention that was not conventional, a formalism that was not formal. These represent the soul of this great land, embody the unspoken sense of what is beautiful, true and great, and stand as monuments of our classical traditions in the creation of visible form, in stone, metal and pigment. For centuries they stood as beacons radiating truth and beauty, faith and hope, love and joy, righteousness and charity. All that is best in human nature and imagination has been poured into them.

When at last the sacriligious hands of the fanatical foreign invader fell on them, it was a cataclysm in the spiritual life of this country. Plucked out of their



Vinadhara Dakshinamoorthy.—

—Big Temple.

One of the Twenty Four Sportive forms (Lila Murtis) of Siva is Dakshinamoorthy. He is always, conceived to be a youthful Guru, seated beneath a Banyan Tree with his left leg bent across and resting on the right thigh teaching the sages and removing their doubts by his very silence. When Dakshinamoorthy holds in his fore-arms the Veena and changes the posture of his leg apparently for keeping the Veena in position, he is called Vinadhara Dakshinamoorthy.

—H. Krishna Sastri.



## OUR ACHIEVEMENTS AND MY HOPE.

Hon'ble Sri P. S. Kumaraswami Raja,

Chief Minister to the Government of Madras.

---

I may say with pardonable pride that we are fairly advanced in some of the fine arts, particularly dancing and music. But I am afraid, the same cannot be said in respect of painting, sculpture and architecture, speaking with reference to modern achievements. The importance of fine arts in a general sense, as a regulating factor in the day-to-day life of individuals, families, and communities, has not yet been sufficiently realised even by the some of the educated among us. If a little more attention had been paid to aesthetics, our houses, wherever they may be, of the poor or of the rich, would have been cleaner our towns would have been more orderly; and our places of public resort more inviting. It is in this context that museums, art galleries and the art curricula in educational institutions become specifically significant. And I am glad to add that we have given the fine arts their rightful place in the High School and College courses.

Though I have said that artistically we are now somewhat backward in certain respects, I am not unduly pessimistic about the future. The descendants of the architects and sculptors who built the great temples of TANJORE and KANCHEEPURAM, and carved the immortal sculptures of MAHABALIPURAM are languishing in our villages. The potentialities of this ancient community of Sthapathies (i. e.) the architects and sculptors, are lying dormant for want of proper encouragement. But there is evidence all round of reawakened interest in the fine arts. It is my hope that with the assistance of our institutions devoted to arts including this Art Gallery which will now be opened, the artistic genius of South India will blossom forth afresh and create examples of art worthy of our great past,

---

## MESSAGES.

**DR. R. K. SHANMUGAM CHETTY.**

Vice Chancellor, Annamalai University:

Tanjore is a very appropriate place for the opening of an Art Gallery. The art treasures of South India are mostly found in and around our famous temples. Tanjore is pre-eminently a District of Temples. Some of the finest specimens of South Indian Art in the Chola period are found in that District.

Apart from the famous temples that are still in use as places of worship, there are many specimens of the art of sculpture scattered throughout the District. I must congratulate the Collector and other friends associated with him for having decided to open an Art Gallery at Tanjore. Such a Gallery is bound to attract not merely the casual visitors but students of art. I wish the enterprise all success.

**SRI T. K. SANKARAVADIVELU, I. A. S.**

Secretary to Government-Rural Welfare Department.

I am delighted to learn that a beginning has been made in Tanjore to collect, preserve and exhibit rare specimens of Art, belonging to ancient times so that people might have some visible standards by which they could compare and appreciate things of beauty of the present with the past. It is but proper that the Art Gallery should be located alongside the Saraswathi Mahal, that Treasure House of Literature and Learning in Tanjore.

I am sure that with God's blessings this small Art Gallery started now, will soon grow to mighty proportions and prove a living centre of attraction and perennial source of delight and happiness to the people at large.

Hon'ble Sri D. V. Rajamannar,  
Chief Justice.

"There are signs all over our country of a genuine desire to appreciate ancient Indian Art and to seek inspiration from its master pieces for contemporary creative efforts. This is no doubt a matter of gratification because it is impossible to foster and cherish the great tree of Indian Art without discovering its roots."

Sri G. Venkatachalam,  
Hydrabad.

I congratulate the Collector on his enterprise in creating a museum at Tanjore devoted particularly to Chola art. I had often felt the necessity of such a museum there and am happy to hear that an art gallery is soon to be opened.

I myself am busy here putting up a big museum out of the vast art treasures of the late NAWAB SALAR JUNG who sought solace and joy in life in collecting art objects as bees collect honey. It will be one of the finest museums in the world when completed. Our Tamilagam is represented by a few bronzes two of them being good museum pieces, one of Somaskanda and the other of Nataraja: about a dozen smaller figures of the Tamil Saints, Thirugnanasambandar and Thirunavukkarasu, a dancing Ganesha, Balakrishna, a pair of Siva and Parvathi and Vishnu and Lakshmi.

I wish the enterprise with all success.

---

"Art gives us a special gift such as in India is called Yoga: it enables us to concentrate our minds and imaginations so that we become able to pierce through the passing things of life and touch the eternal current of creative power, that is the actual source and substance of a life. It gives us not only self expression but the expression of the higher self which is the essence of human nature."

— JAMES H. COUSINS.



## தஞ்சைக் கலாமண்டபம்.

ரமிகமணி டி. கே. சி.

இப்போதுள்ள பள்ளி மாணவர்களுக்கு ரோமன் ஹிஸ்டரி கிரீக் ஹிஸ்டரி வைத்தால்ப் போதாது. அல்ஜிபிரா, டிரிகிளா மிடரி வைத்தால்ப் போதாது. டிக்கன்ஸ் வைத்தால்ப் போதாது. சுவகசிந்தாமணி வைத்தால்ப் போதாது. ஒழுங்குக்கு வரமாட்டார்கள் பையன்கள், என்று பல பல இடங்களுக்கு பையன்களை 50, 100 என்ற தொகுதியாக 'எக்ஸ்கர்ஷ்'னுக்குக் கொண்டு போகிறார்கள். எப்படியோ பள்ளிக்கூடத்து ஆசிரியர்களுக்கு திருக்குற்றாலம் என்று இடம் இருக்கிறதாகத்தேரிய வந்து விட்டது.

நான் குற்றால வாசி. பள்ளிக்கூடம் பள்ளிக்கூடமாக வந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். இதற்கு “உல்லாசப் பிரயாணம்” என்று பெயர்.

குற்றாலத்தில் அருவி இருக்கிறது; நன்றாகக் குளிக்கலாம். காற்று இருக்கிறது; நன்றாய் அனுபவிக்கலாம். ஆனால் அத் தனைப்பேருக்கும் ஐகை வசதியோ, சாப்பாடு வசதியோ அமைகிற காரியம் கண்டம்தான்.

பள்ளிக்கூடம், பாடம், லெக்சர் இவைகள் இல்லாததினால் உல்லாசப் பிரயாணம் என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம். ஆனால் உல்லாசம் கிஞ்சித்தும் கிடையாது. ‘கரிக்குலத்தோடு’ ‘கரிக்குல’ மாய்ப் போய்விடுகிறது எக்ஸ்கர்ஷன்.

சரி அவர்களுடைய வரவும் போக்கும் அப்படி இருக்கட்டும்.

ஏதோ காட்சிகளை ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் பார்க்கிறார்கள். ஐந்தருவிக்குப் போகிறார்கள்; செண்பகாதேவி அருவிக்குப் போகிறார்கள்; தேனருவிக்குக்கூட போய் வருகிறார்கள். இவைகள் எல்லாம் அனுபவிக்கிற காரியம் தானே.

இங்கே ஒரு மிளாக்குட்டி இருக்கிறது. எல்லாரோடும் நன்றாய்ப் பழகி வருகிற குட்டி. மேலே சொன்ன இடங்களுக்கு எல்லாம் போகும். அருவிகளிலும் ஆளோடு ஆளாக நின்று ஸ்நானம் செய்யும். நன்றாய் அனுபவிக்கிறது மிளா.

ஆகவே இந்த அனுபவங்கள் எல்லாம் பிராணி வர்க்கத்தில் இருந்து மக்களைப் பிரித்துக்காட்டுகிற காரியங்கள் அல்ல. கலை என்ற சிருஷ்டி (மனுஷனுடைய சிருஷ்டி) வரும்போதுதான் மனுஷனைப் பிரித்துக் காட்டுகிறது.

கவி என்ன, இலக்கியம் என்ன, சங்கீதம் என்ன, நடனம் என்ன, சிற்பம் கோயில் எல்லாம் மனுஷனுடைய சிருஷ்டிகள்.

சிருஷ்டி கர்த்தாவை முதலில் பிரித்துக் காட்டுகிறது; அடுத்தாற்போல் அவைகளை அனுபவிப்பவனைப் பிரித்துக் காட்டுகிறது. பிராணியை விட்டு நாம் விலகி நிற்கிறோம் என்ற உணர்ச்சியே நமக்கு ஒரு பெருமிதத்தைக் கொடுக்கிறது. பிறவியினால் ஏற்படும் துன்பங்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் இந்தப் பெருமிதம் ஒரு மருந்து. இருக்கட்டும்.

குற்றாலத்தில் இருந்து தென்காசி மூன்றரை மைல். தென்காசிக் கோயிலுக்குள் அதி அபூர்வமான சிற்பவேலை அமைந்த சின்னஞ்சிறு கோயில் ஒன்று இருக்கிறது. எத்தனை தடவை பார்த்தாலும் அந்தக் கோயிலின் அமைப்பு தெவிட்டாது. இது போக :

சுவாமி கோயில் முன் மண்டபத்தில் மிக அருமையான சிலைகள் பத்து இருக்கின்றன. அனேக தூணை ஒரே கல்லில் செதுக்கியவை அந்தப் பத்து உருவமும். பெண்களுடைய பாவங்களையும், வீர தேவதைகளின் வீரத்தையும், நடராஜ மூர்த்தி திருமால் இவர்களுடைய ஆனந்த நிலையையும் அப்படியப்படியே வடித்து எடுத்து உருவம் கொடுத்துவைத்த மாதிரி இருக்கின்றன.

உலகத்தில் மிக உயர்ந்த ஓவியங்களுடன் ஒத்துப் பாராட்ட வேண்டிய உருவங்கள் அவை.

பள்ளிக்கூடம் பள்ளிக்கூடமாய்க் குற்றாலத்துக்கு வருகின்றன. தென்காசியின் அற்புதக் கலையைப் பார்ப்பார் இல்லை. ரயி லேறித் தங்கள் தங்கள் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய்விடுகிறார்கள் மாணவர்கள். மாணவர்கள்மேல்க் குற்றம் இல்லை. வேண்டாத விஷயங்களை ராப்பகலாய்ப் உருப்போடத்தானே நேரம் இருக்கிறது. வருஷங்கள் இந்த விதமாக ஐந்து, பத்து, பதினைந்து என்று கழிந்துவிடுகிறது.

ஒரு கோயிலைப் பார்த்தார்கள் அனுபவித்தார்கள், ஒரு சிலையைப்பார்த்தார்கள் அனுபவித்தார்கள் என்கிற காரியம் இல்லாமலே போய்விடுகிறது. பிறகு அவர்களைக் குற்றம் சொல்லி என்ன செய்ய?

இதில் ஒரு விசித்திரம். உலகத்தில் இல்லாத அரிய கலைச்செல்வம் எல்லாம் தமிழ் நாட்டில் தான் இருக்கிறது. சாந்திரிகேதனத்துக்குப் போனால் உலகப் பிரசித்திபெற்ற கலை

வாணர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். “கலை என்றால் தமிழ்நாட்டுக் கலைதான்; கலை வளம் அங்கேதான்” என்று ஏகோபித்துச் சொல்லுவார்கள் அவர்கள். உண்மை இப்படியிருக்க நம்முடைய மாணவர்களுக்கு ஒரு கலை உருவத்தைப் பார்த்தோம் என்பதில்லை. ஒரே வறட்சியான பள்ளிக்கூட வாழ்க்கையாய்ப் போய்விடுகிறது. சரி, போகட்டும்.

+ + + +

தமிழ் நாட்டில்ச் சிதறிக்கிடக்கிற கலை உருவங்களை ஆயிரக் கணக்காக கணக்கிடவேண்டும். அவைகளைத் தொகுத்து வைக்க ஏதோ சில இடத்தில் ஒரு வகையான முயற்சி இருந்து வருகிறது. அவ்வளவுக்குத் திருப்திதான். ஆனால் கலையையும் கலையின் இன்ப நுகர்ச்சியையும் ஸ்ஷியமாகக்கொண்டு கலாமண்டபம் ஒன்றையும் நிறுவியதாக இல்லை.

தஞ்சை ஜில்லா கலைகூடர் பழமையப்பன் அவர்கள் அப்படி ஒன்று நிறுவுவதற்காக முன் வந்திருக்கிறார்கள். தஞ்சாவூர் அரண்மனைக் கட்டிடங்களுக்குள் அழகாய் அமைகிறது கலாமண்டபம்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில்த் தடம் பிரண்டு வீழ்ந்தால் ஒரு கலைச் செல்வத்தின் மேல்தான் வீழவேண்டும். அப்படிக்கலை நிறைந்துள்ள நாடு தஞ்சை ஜில்லா. அவைகளை எல்லாம் சேகரித்துக் கொண்டுரை அதி தீவிரமான வேலை செய்து வருகிறது துரைத்தன இலாகா. தஞ்சை ஜில்லா வெல்பேர் ஆபீசர் T. M. பாஸ்கரத் தொண்டைமான் அவர்கள் துணை நின்று வேலை செய்கிறார்கள். தொண்டைமான் அவர்களது கலை ஆர்வம் தமிழ்நாடு உணர்ந்த காரியம்.

தஞ்சாவூர்க் கோயில் என்ன, அரண்மனை என்ன, எல்லாம் அபாரமான புகழ் வாய்ந்தன. காஷ்மீரத்திலிருந்து கன்ரெயா குமரிவரை புகழ்ந்து பாராட்டும் நகரம் தஞ்சை நகரம். அங்கே இப்போது கலைச்செல்வம் நிறைந்துள்ள கலாமண்டபம் ஒன்று உண்டாகிறது. கலை ரிபுணர்கள் பலர் இந்தியா தேசத்தில் இருந்தும் வெறு பல்நாடுகளில் இருந்தும் வருவதற்கான ஸ்ஷியஸ்தாபனமாய் விளங்கும் என்பது உறுதி.

தமிழ்நாட்டின்புகழ் கலா மண்டபத்தில் மூலமாக எவ்வளவோ தூரம் பரவும்.

கலைகூடர் பழமையப்பன் அவர்களுக்குத் தமிழ்நாடு அருமையான முறையில் கட்டமைப்பட்டிருக்கிறது.





துவாரபாலகர்.

ஒரு வெற்றிச்சின்னம்.

[கங்கைகொண்ட சோழன் மகன் விஜயராஜேந்திர சோழன் மேலேச் சாளுக்கியரது நகரமாகிய கல்யாணபுரத்தை ஜயித்து அங்குள்ள துவாரபாலகர் சிலை ஒன்றைத் தன் ராஜதானித் தலைநகருக்குக் கொண்டுவந்தான் என்று தாராசுரம் கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகிறது. சிலை இதுதான். “கல்யாணபுரம் எறிந்து உடையார் விஜயராஜேந்திர சோழதேவர் கொண்டுவந்த துவாரபாலகர்” என்று சிலையின் அடியில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சிலை கலைக்கூடத்தில் இடம்பெற்றிருக்கிறது.] —Ed:

# வாழ்த்து.

கவிமணி திரு. S. தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை.

தமிழ்நாட்டுக் கலைகளெல்லாம் தழைத்தோங்கிய தனிப்பெரும் சிறப்புடைய நகரம் தஞ்சை. அதுவொரு காலம். இன்றோ அதன் பெருமை மங்கிக் கிடக்கிறது. அதற்குரிய காரணங்களை இப்பொழுது ஆராய்ச்சி செய்யத் தேவையில்லை அந்நியர் ஆட்சி மறைந்துவிட்டது; நம்மை நாமே ஆள்கிறோம் நமது முற்போக்கை, கலை வளர்ச்சியைத் தடைசெய்ய இங்கு யாருமே இல்லை.

பொய்யாக் குலக்கொடி பொன்னியும், தரணிக்கு உணவூட்டும் தஞ்சை வளமும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன பண்பாட்டிற் சிறந்த இன்றமிழ் மக்களும் இருக்கவே செய்கிறார்கள். உண்மையான உழைப்பும், ஊக்கமும், முற்போக்கில் ஆர்வமுமே நமக்கு வேண்டியவை. இவை உண்டானால் கலைச் செல்வத்தின் கருவூலமாக விளங்கிய பண்டைத் தமிழ்த் தஞ்சையை வெகு விரைவில் காணமுடியும்; அதை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதன்மேலும் செல்லமுடியும்.

இப்பொழுது கலையுறிஞர்கள்—கலா ரசிகர்கள் சிலர் சேர்ந்து கலைக்கூடம் ஒன்று நிறுவத் தொடங்கியிருப்பதை அறிந்தேன்; அளவற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டேன். அவர்கள் முயற்சி வெற்றியடைவதாக. தஞ்சைக் கலைக்கூடம் நீடுழி வாழத் திருவருள் உண்டாவதாக.

1 எண்டிசையும் போற்ற எழிலமைய மக்களின்று கண்டதமிழ்ச் செல்வக் கலைக்கூடம்—மண்டுபுகழ் ஓங்கியெழும் தஞ்சை யுடையார் திருவருளைத் தாங்கிநிதம் வாழ்க தழைத்து.

2. சீத மதிபுனையும் தேவாதி தேவாநின்  
பாதமலர் போற்றிப் பணிகின்றேன் — ஒதுபுகழ்  
செந்தமிழ்த் தஞ்சையிலிச் செல்வக் கலைக்கூடம்  
சந்ததமும் வாழ்வாம் தா.

3. முற்ற மதியை அழகுபெற  
முடியிற் சூடும் முதல்வாநின்  
பொற்றாள் மலரை அன்போடு  
புகழ்ந்து போற்றிப் பணிகின்றேன்  
கற்றார் தஞ்சை மாநகரில்  
கண்ட கவிஞர் கலைக்கூடம்  
வற்றூப் பொன்னி நதிபோல  
வாழ வாம்நீ வழங்குவையே.

“நல்ல காரியம்—

விக்ரகங்களை உடைத்தெரிய அகாரசன் இருந்தால், அவைகளை ஆத  
ரித்து அன்பு கூட தேவர்கள் நம் நாட்டில் ஏற்பட்டதைப்பற்றி மிகவும்  
மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன் ”

—திருப்புகழ்மணி.



## SOUTH INDIAN ART.

Tiruppugalmani Sri T. M. Krishnaswamy Ayyar.

---

The most glorious expression of Art is creation. The Sun, the moon, the stars, the vault of heaven, the five elements, the multitudinous variety of lives, the innumerable qualities of varied matter, the glory of motion, the triune time, the agreed consistency of part with part, and the one spirit that appears to fill every speck of this amazing wonderful structure impressed humanity from the very start, and man declared that the throb of the All-life was felt all over, and all around. With his eyes he saw the visual life in form. With his ears he heard the vibrant sound of life at work. With his nose he smelt the fragrance of life in the life products. With his tongue he tasted life's rasas—its varied sweetness. With the integrated touch of his own body, he experienced the sweetness of life's contact. All this filled him with a sense of remarkable integration. The sages declared the variety of lives are but the variety of life expression. There is no death in the world but only changes of life expression. Every one sees life at play; no body has seen death. The life expressions which we see all around, are attributable to the play of the All life which is one and indivisible. The cognition of the All life in the Beauty of Creation in all its forms, in whole and in part, is the real birth place of Art. The South Indian temples have been the habitations of Art where the devotees have sensed and enjoyed the God Universal.

The headline, South Indian Art, does not signify that Art is provincial or denominational. Art is Universal and the extent to which and the manner in which human realisation of Art has been achieved in South India must necessarily be the scope of the title.

The temple in South India represented of old a university of culture under the presidency of God.

The Sanctum Sanctorum of the temple is the sacred spot where the human devotees can contact the one Lord of the Universe. It is a cosmic centre, yes—a God centre. For there is but one God though He has many centres of Grace. Music, poetry architecture, sculpture, dance and all that Art stands for, found their highest expression in the South Indian temples. In these days of culture and civilisation, it is distressing to find a recrudescence of medieval barbarity which indulged in the desecration and destruction of temples.

The destruction of Hindu temples so far reported in the Travancore territory is a sad commentary on Indian Civilisation which in Travancore appears to have been overshadowed by undiscovered seams of malignant barbarism.

One feels happy in the thought that an attempt is going to be made to collect and preserve the symbols, whether mutilated or not, of our ancient culture. For the images in our temples bespeak the philosophy of Life and Nature. The Tanjore Art Gallery will ever stand as an humble attempt of a subsequent generation of mankind to redeem art, wherever it has been mangled in the past by the depravity of human nature. I wish the effort every success. May the Art Gallery of broken idols, among the rest, inspire our people even as crucified Christ, persecuted Mohammed, and John of Arc who was burnt at the stake, did of old. For martyrdom has been always the crucible from which the highest summits of overpowering energy have been drawn.

---

Without the great arts which speak to a sense of beauty, a man seems to be a poor naked, shivering creature.

R. W. Emerson.

## கல்லிலே கட்டழகு.

தோ. மு. பாஸ்கரத் தோண்டைமான், எம். ஏ.

கிரேக்கர்கள் இலக்கியத்தில் ஒரு கதை. கதை ரொம்ப ரஸமானதுதான். ஹீரா, அநீனா, அப்ஹோடைட் என்று மூன்று பெண் தெய்வங்கள். அன்று நடந்த அழகுப் போட்டியில் கலந்து கொள்கிறார்கள் இவர்கள். போட்டியில் 'பைசல்' சொல்லவேண்டிய பொறுப்பு பாரிஸ் என்ற இளைஞன் தலையில் விழுகிறது. கிரேக்க தெய்வங்களும் (நாம் தெய்வங்களை வணங்கி வாழ்கிற முறையை அனுசரித்தே) கைக்கூலி கொடுத்து காரியத்தை சாதக்க விரைகிறார்கள். அத்காரம் பதவி எல்லாம் தருவதாக, ஹீரா பாரிஸினிடம் சொல்லுகிறாள். கல்வி அறிவு மேன்மையை எல்லாம் வஞ்சம் கொடுப்பதாக அதினு சொல்லுகிறாள். ஆனால் இந்த அப்ஹோடைட் இருக்கிறாள் — அவள் மனித ஹிருதயத்தை நன்றாய் அறிந்தவள். அவள் தருவதாகச் சொன்னது அழகிய பெண்ணொருத்தியின் அழியாக்காதலை. வெற்றி பெற்றுவிட்டாள் அப்ஹோடைட். பாரிஸ் அவள் பக்கமே தீர்ப்புக்கூறிவிட்டான். அதனால் கிடைத்தது ஹெலனின் காதல். அதனால் உருண்டது ஆயிரம் தலைகள். அதனால் எழுந்தது ஹோமரின் அற்புதமான காவியம்.

கதை எப்படியேனும் இருக்கட்டும். இதில் ஒரு உண்மை விளங்குகிறதல்லவா! அத்காரம், பதவி, கல்வி, அறிவு மேன்மை எல்லாவற்றையும்விட மனிதன் மதிக்கும் பொருள் அழகிய பெண்ணின் அழியாக்காததலை என்று. 'Beauty provoketh thieves sooner than gold' என்று ஷேக்ஸ்பியர் சொன்னால் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனும் கொஞ்சமும் சளைக்காமல், 'பொன்னினும் கள்வரைப் பொலிவு தூண்டும்' என்று எதிர்ப்பாட்டல்லவோ பாடுகிறான். அழகு தூண்டும் அழியாக்காததலை; அழகு தூண்டும் ஆண்மையை; வீரத்தை. அவனுடைய காவியமே இந்த அடிப்படையின்மேல் எழுந்ததுதானே!

\*

\*

\*

\*

அழகு என்றால் என்ன? அது எங்கே இருக்கிறது என்னும் கேள்விகள் நமக்குப் புத்தல்லை 'அழகு என்பது சாரமற்ற ஒரு பொருள்; அது ஒரு மாயம்; ஒரு ஏமாற்றம்; பல்வினங்களை மறைக்கும் ஒரு திரை' என்பர் ஒருவர். உடனே 'இல்லை, அழகு என்பது உலகத்தில் மிக உயர்வான பேருண்மை. அதை ஒரு பெரிய ஆபத்து என்று சொல்லிச் சொல்லி நம் நாட்டுப் பெரியோர்



களும் புலவர்களும் மனித வர்க்கத்துக்கே திங்கிழைத்துவிட்டார்கள்' என்று கொடுத்தெழுமார் மற்றொருவர். இப்படியே, வாதப் பிரதிவாதம் எத்தனையோ காலமாக, எப்படி எல்லாமோ நடந்து வருகிறது.

'லைலாவின் அழகைக் காண்பதற்கு மஜ்னூனின் கண்கள் வேண்டும்' என்பது ஒரு பாரதீகப் பழமொழி. அழகு எது என்று நிர்ணயிக்கும் சக்தி, பார்க்கிறவன் கண்ணில்தான் இருக்கிறது. Beauty is in the eye of the beholder என்று யாரோ மேல்நாட்டுப் புலவர் ஒருவர் சொன்னதை, மிகவும் விளக்கமாக தமிழ் நாட்டின் இளங்கவிஞர் 'சோமு' 'காட்சியிலே இல்லை அது; கண்களிலே உள்ளதா?' என்று கூறிவிடுகிறார். அது வாஸ்தவம்தானே.

இந்த உலகத்தில், பிரகிருதியின் படைப்பின் ஒவ்வொரு அணு விஷுமே அழகு நிறைந்திருக்கிறது என்றுதான் அழகை அனுபவிக்கும் கண் படைத்தவனுக்குத் தோன்றும். 'அகன்று பரந்த நீல வானும், அதனிடையே கொஞ்சி விளையாடும் நக்சத்திரக் கூட்டங்களும், அவைகளின் கண் சிமிட்டல்களும் அழகற்றவை என்று யாராவது சொல்லமுடியுமா? இந்த மண்ணுலகிலோ, புஷ்பங்கள் எங்கு பார்த்தாலும் மலர்ந்து சிரிக்கின்றன வண்டுகள் பிரேமத்வனி செய்து அவைகளைச் சுற்றி உலவுகின்றன. பறவைகளோ வஸந்த தீதம் பாடுகின்றன. நம்மைச் சுற்றி எங்கு பார்த்தாலும் மலையும், மலைச் சிகரங்களும்; அதிவீருந்து குதித்து விளையாடித் துள்ளியோடும் நதிகளும் அருவிகளும். இன்னும் இதுபேரல எத்தனை எத்தனையோ அழகிய காட்சிகள் நம் கண்முன் தீனம் காட்சி அளிக்கின்றன. இவைகளை எல்லாம் காண்பதற்கும் அவைகளின் அழகை அனுபவிப்பதற்கும் நல்ல கண்ணும் நமக்கு இருக்க வேண்டும். 'மலரினில் நீல வானில் மாதரார் முகத்தில் எல்லாம்' இலங்கிடும் அழகை அனுபவிக்கத் தெரிந்தவனே அறிஞன். அந்த அனுபவத்தை வெளியிடத் தெரிந்தவனே கலைஞன்.

அழகு எங்கே யிருக்கிறது என்று தேடியலைந்த நம்மை இந்தக் கவிஞன் பாரதி பெண்கள் பக்கமே அல்லவா திருப்பிவிடுகிறான்.

அட்டாவோ அட்டா !

அழகென்னும் தெய்வந்தான்  
அவள் என்றே கண்டேன்.

என்று எக்களிப்போடு அவன் பாடினால், நாமும் 'ததாஸ்து' தானே போடவேண்டியிருக்கிறது.

சரி, அழகு என்பதென்ன, அழகு எங்கே இருக்கிறது, அது என்னஎன்ன செய்யும் என்றெல்லாம் தெரிந்துகொண்டோம். இனி



இந்த அழகுத் தெய்வத்தை உருவாக்க முனைந்த கலைஞர்கள் சிலரின் சிருஷ்டியையும் பார்க்கலாம். சொல்லைக்குழைத்து சுவை படச் செய்திட்ட சொர்ணக் கவிதையில், காவியத்தில் அவள் உருவாவாள் என்பது தெரியும் வண்ணத்தைத் தீட்டி வகைத்துச் சமைத்திட்ட வர்ணப் படத்திலுமே இவள் உருவாவாள் சில சமயம். அப்படி உருவான ஒரு சிருஷ்டிதான் பக்கத்திலுள்ள பெண்ணின் படம் அஜந்தாவில் காணுகின்ற அற்புதமான ஓவியம் இது. அவள் அணிந்திருக்கும் குழைகளும் அணிகளும் இருக்கட்டும் அவள் நிற்கின்ற ஓய்ந்த நிலைத் தான் பாருங்களேன், கையிலே அந்தக் கண்ணாடியை லாவகமாக ஏந்தி தன் நெற்றிக்குத் தலகம் இடத் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கும் அவள் அங்கங்களில்தான் எத்தனை குழைவு? கண்களிலுமே ஒரு ஜீவ சக்தி; உதடுகளிலோ ஒரு துடிதுடிப்பு எல்லாவற்றையும்ல்லவா உருவாக்கி இருக்கிறாள் இச்சித்திரகன். இந்த அற்புதமான சித்திரத்திலே.

படத்தில் எப்படி எல்லாமோ, பெண்ணுருவில் தோன்றும் கட்டழகைக் கண்டு கண்டு அனுபவிக்கிறோம் எட்டி நின்றால் எழில் நிறைந்தவள் தான் அவள். கிட்ட நெருங்கினாலோ, எல்லாம் நீளமும் அகலமும், வண்ணமும் ரேகையும் மட்டும் காட்டும் அழகான சித்திரம். ஆழங்காண முடியாத ஒரு அழகான ஓவியம் என்று தான் காண்போம்.

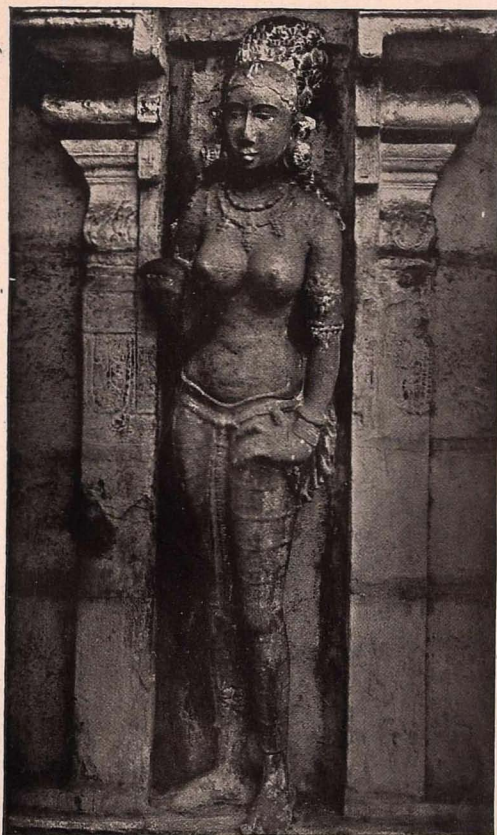
இப்படிப்பட்ட கட்டழகு நிறைந்த அழகிற்கே எல்லோராலும் ஒரு காரிகையை, நீளம், அகலம், ஆழம் எல்லாம் காட்டி உருவாக்கி விட முனைகிறாள் ஒரு கலைஞன். அவன் ஒரு தமிழ் நாட்டுச் சிற்பி. ஆம், அவனுல்தானே முடியும் அக்காரியம். கல்லில் உருவைச் செதுக்கி கட்டழகை வடித்தெடுக்கும் ஆற்றல் அவன் சிற்றுளியில் அல்லவா இருக்கிறது. கல்லைக்கனிவிக்கும் அக்கல்லுளிச் சித்தனின் கைத்திறத்தால் அக்கட்டழகி உருவாகிறபோது ஒரு உயிரையுமே பெற்றுவிடுகிறாள். அப்படிப்பட்ட கட்டழகியின் சிலா உருவம் ஒன்றுதான் அடுத்த பக்கத்தில் இருக்கிறது.

இக்கட்டழகியைக் காண விரும்புபவர் நேரே கும்பகோணத்திற்கு புறப்படுங்கள். ரயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து மகாமகக் குளத்தை வலம் வராமல்வே அக்குளத்துக்கு கொஞ்சம் வடக்கேயுள்ள நாகேஸ்வர ஸ்வாமி கோவிலுக்குச் செல்லுங்கள். கோவிலையும் சுவாமியையும் கொஞ்ச நேரம் மறந்துவிட்டு தெற்கு பிரகாரத் துக்கே ஒரு நடையைக் கட்டுங்கள். அங்கே போய் நிமிர்ந்து பார்த்தால் உங்களை நிமிர்ந்து பார்ப்பாள் அவள்; குழைவாய் நெருங்கினால் அவளும் கொஞ்சிப் பேசுவாள்; கட்டி அணைத்தால், முத்தங்கூடக் கொடுப்பாள் [ஓரேயொரு எச்சரிக்கை; 'நான் போனேனே என்னை அவள் அப்படி ஒன்றும் செய்யவில்லையே' என்று பழைய அனுபவசாலிகள் தங்கள் தங்கள் அனுபவத்தைச் சொல்ல முனைந்தால் அதற்கு நான் பொறுப்பாளி அல்ல. என் அனுபவம் இது என்றுதான் சொல்வேன் நான். எல்லாம் கற்பனையின் சூழ்ச்சி தானே; 'காட்சியிலே இல்லையது; கண்களிலே உள்ளதடா!' என்று சொன்ன கவிஞன்போல, உண்மையிலே இல்லையது; உள்ளமதில் உள்ளதடா!' என்றுதான் சொல்லத் தோன்றும் எனக்கு.]

சோழ சாம்ராஜ்யம் உச்ச நிலையில் இருந்தபோது உருவாகியிருக்கிறது இந்தச் சிலை. சோழ அரசர்களின் கலை உணர்ச்சிக்கு இது ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. “மெலியுமிடை தடிக்குமுலை வேயிளந்தோள் சேயரிக்கண் வென்றி மாதர்” என்றெல்லாம் அன்று கம்பன் பாடினானே சோழமன்னன், குலோத்துங்கன் ஆஸ்தான கவிஞனாய் இருந்துகொண்டு அது இப்படிப்பட்ட கட்டழகிகளைப் பார்த்ததின் தானே என்னவோ? உருவம் முழுவதிலுமே ஒரு கவர்ச்சி! அக்கங்களில் எல்லாம் ஒரு குழைவு, கவிதைகளிலே காண்கிறோமே ஒரு ‘ரிதம்’ (rhythm) அப்படிப்பட்ட ஒரு லயத்தை அல்ல காண்கிறோம். இந்தச்சிலையில், இப்படிப்பட்ட சிலைகள் ஒன்றல்ல பல, இந்தத் தஞ்சைக் கலைக்கூடத்தை அழகு செய்கின்றன. ஆம், கல்லிலே காணுகிறோம் கட்டழகை.—கலைக்கூடத்தில்தான்.

“ஒருவன் மனதில் எழுகின்ற உணர்ச்சியை அவன் மொழி பெயர்த்துத் தரக்கூடுமானால், அப்படித் தர நினைப்பதே கலையின் தோற்றம்; தா முயல்வதே கலைஞன் தொழில்; தருவதே கலையின் வெற்றி.”





A PRINCESS.

NAGESWARANKOIL

KUMBAKONAM.

“She moves like a Goddess and looks like a Queen.”

—Homer.

காமரம் முரலும் பாடல் கள் எனக் கனிந்த இன்சொல்  
தேமலர் நிறைந்த கூந்தல் தேவர்க்கும் அணங்கு ஆம். —கம்பர்.

## INDIA'S GENIUS IN ART.

---

Srimathi Rukmani Arundale,  
Kālakshetra, Adayar.

As far as I have seen in going about India and watching the various aspects of her life, I realise that there is much beauty and much art that is really wonderful and of which, people in general are completely unconscious. I feel that the spirit of true art that exists in India is more unconscious than it is conscious. If we can make all that is around us, which we have so beautiful in our country, conscious, and if we can bring to the foreground of India's life, whatever is in the background of Indian life, then we shall really have true cultural expression and bring to the world the genius of India, especially in the line of art. I am convinced that we have genius. It is not a genius which must be created or which must be drawn out. It is a genius which is there, which we must only open our eyes to see. If we open our eyes, we shall see genius everywhere in India, not only in dancing, in music, in drama, in painting, but in everyday living of all the real Indian people in their homes.

It has been pointed out that Parvathi is the mother of all the arts; the patron of all that is beautiful and wonderful in Indian life. If we are looking for Parvathi, we do not need to go to Kailasa to see her. She is here in the very soil beneath our feet; and if we can enter with the very spirit of our own country, and if we can discard all those things that do not belong to India, all that is mere imitation, all superficial copying of other peoples art, and if we can be brave enough to express ourselves and our own genius because we are Indian, because we want to be Indian, and because we want to be ourselves, then only can India express her genius in art.

---

## APPRECIATION OF ART.

---

Sri Devi Prasad Roy Chowdhry,

Principal, School of Arts, Madras.

Joy is the ultimate aim of all creative function. A thing of beauty when created radiates its virtues not only to him who claims to be its creator but also to those who are endowed with the receptive quality.

The receptive quality is the capacity to see truth underlying the beautiful. It was the result of cultivating sympathy and deep understanding and was born of constant contact with the thoughts of the artist and association with his creations. To contact the beautiful is the inborn tendency of the connoisseur. The need for affinity and understanding of the pictorial language, in assessing values was stressed as well as the need to exclude sentimentality and conventional appreciation.

\*

\*

\*

\*

“Art is expression. In expression there is creation. In creation there is joy. Joy is the pursuit of the Artist. And in Artist's creation there is comfort for the Artist and Joy for the Art lover. Creation calls for appreciation. Appreciation is the fulfilment and completion of creation.

Appreciation or love of Art implies taste. Taste must be developed. For Art to grow Artists must grow and Art loves too. Many are the efforts that are to be taken towards this end. One such thing is establishing Galleries of Art.”

—N. K. VINAYAKAM.

---



## A STROLL WITH A GUIDE.

Sri S. Gopalan, B. A; B. L.;

Honorary Secretary, Saraswathi Mahal Library,

TANJORE.

---

A couple of years back visitors who came sight-seeing to Tanjore could know all they wanted to know. They had Gopinath to tell them.

Like Nature, Gopinath abhorred a vacuum. Tanjore was in dire need of a guide. He filled the void admirably.

He was a born raconteur, with an inexhaustible stock of stories to highlight historical landmarks and works of art. I always banked on him when visitors having read all kinds of things about Tanjore, came here with high expectations

One day I had a few friends to take round. When I came with them to the palace buildings, I found Gopinath at the main entrance. Lean and unkempt as he looked, he had fine, chiselled features in support of his claim that the blood of royal Marathas was coursing through his veins.

He spoke a kind of English; but he could regale visitors no less with his vivid gestures making up for his deficient vocabulary by his lively narrative.

"Now, Gopinath, please don't mind my presence", I told him, as I knew that he considered me somewhat of a wet blanket on such occasions "You are getting quite a harvest today".

He laughed and, as usual, led us first to what he called the "Chola Bunk". According to him this was the main entrance of the Chola Palace in the days of yore. At present it is an unimpressive sight adjoining the agricultural office.

Our guide never missed a chance to lecture on the Cholas. He said that the Cholas were the greatest Kings of South India. They ruled for countless centuries. The later Cholas, Rajaraja, Rajendra and their immediate descendants were brave sea-farers. They extended their rule beyond the seas and established Tamil culture, Tamil art and Tamil way of life in lands like the Malay States, Ceylon, Burma and other places. Tanjore artists and sculptors settled in these lands and built temples which are still objects of wonder. They spread the Tamil language wherever they went and it is still spoken in many places (though it no more resembles Tamil than Gopinath's English resembled English.) He rounded off by instancing the famous Big Temple as among the greatest achievements in architecture and gave a long list of noble Tamil classics which the period of the Cholas produced.

Outside the Chola Bunk, at the entrance leading to the Maratha Durbar Hall, stands a big Pinnai Tree.

"How old do you think this tree is?" asked Gopinath.

"Perhaps a little less than 50 years", said one of our visitors.

"Believe me, it is 600 years old", said our guide. "This tree here, the Sangita Mahal there, the huge elephant stalls opposite to the main



Vijayaraghava Naik,

Last in the line of Tanjore Naiks.

Sevappa Nayak an erstwhile Viceroy of Vijayanagar Empire, assumed independence and founded the dynasty of Tanjore Nayaks. Tanjore was his Capital and it remained so, for the next one hundred and twenty five years till Vijayaraghava -- the last prince of the line -- perished in a tragic, but heroic fight with Chokkanatha of Madura in A. D. 1662.

--Sri J. M. SOMASUNDARAM.



entrance and the Saraswathi Mahal are all described in a famous literary work of the Nayak period written nearly 500 years ago."

Now Gopinath turned from the Cholas to the Telugu Nayak Kings of Tanjore. Tanjore was lucky to come under the rich cultural influence of the TAMILIAN Cholas, the Telugu Nayaks and the Marathas, finally enriched by the impact of the West. The Chola rule ended in the year 1279 when the last Chola King died, but Chola chieftains still continued under the Vijayanagar Emperor. In 1523 Sevappa Nayak, who came as a Viceroy from Vijayanagar set himself up as the first Nayak King of Tanjore. The Telugu Kings ruled till 1673. They were themselves gifted writers. Their queens like Rangajamma and Ramabhadramba, have left immortal literary works in Sanskrit and Telugu. Like the Cholas they were great builders and artists. They built temples to serve as art galleries filled with fine sculptural and art collections.

"The last of the Nayak Kings was Vijayraghava", said Gopinath running away into one of his fine digressions "Tragedy surrounds this king. He put his son Mannarudeva, the crown prince, into jail for insulting his minister. But Mannaru was an irrepressible spirit. Prison walls could not choke his literary flame. He continued and completed a great Sanskrit work as a prisoner. But when he wrote the last word on the last page of the last great work of this period, war was at the gates of Tanjore. The Madura King came attacking. So the prince was released and father and son fell fighting in the field. But before they left for the battle, they had blown up their Zenana".

Gopinath led us to the spot where the Zenana stood. The roof of a burried building is still visible there.

"Here was the Zenana ", said Gopinath. Hundreds of ladies clad in all their splendour and decked in priceless jewels perished in the flames. Their bodies still lie underneath. One day some one may unearth all the gold and silver."

"If he does, you will be entitled to every bit of it", I said.

"What do I want gold or silver for?" said Gopinath, who, I was sure, had not had a square meal for a whole week." "My ancestors, the great Maratha Kings, owned a vast Kingdom. What are they.....?"

"How did the Maratha rulers come in?" said one of the visitors, cutting short Gopinath's philosophical reflections.

"I told you that all the Nayaks, men and women, perished ", said Gopinath. "But a servant maid rescued a boy from the burning Zenana. This was Sengamaladas. He was secretly brought up by a merchant in Nagapattinam. At this time Tanjore was ruled by one Alagiri appointed by the Madura King. He and his adviser Venkanna- fell out. The old man Venkanna induced the Sultan of Bijapur to take up the cause of Sengamaladas against Alagiri. The Sultan sent Ekoji to Tanjore at the head of an army. Ekoji was no less than the brother of Shivaji the Great. Ekoji conquered Tanjore on behalf of the boy but later settled down to rule on his own account in the year 1676".

"Ekoji founded the Tanjore Maratha Dynasty, which ruled till the middle of the Nineteenth Century.

"During Ekoji's days. his brother the Great Shivaji wanted to unify the North and the South of India under a single rule," said Gopinath. "But

Ekoji resisted. He misunderstood his brother's lofty plan. So when Shivaji went on a pilgrimage to Rameshwaram he visited Tanjore in disguise, lest he should perturb his brother. At the same time he wanted his brother to know that he came. So he pledged his turban with a shop-keeper and purchased a few things. He went home and wrote a letter to Ekoji suggesting certain structural alterations to the Tanjore Fort and also asking him to redeem the turban".

The Marathas were also gifted writers and aesthetes. Many are the literary legacies that have come down to us from their period. Besides, they preserved, protected and improved the noble architectural and artistic works of earlier kings. The great Tanjore library now famous as the Saraswathi Mahal, took its shape mainly during their time.

"In 1773 when Raja Tulaja was ruling here the combined forces of the East India Company and the Nawab of the Carnatic captured Tanjore", said Gopinath. "The conquerors wanted to convert the Saraswathi Mahal into a powder magazine. The English General, Colonel Smith and the Nawab's son Omdat-ul-Umra entered the Library and ordered all the priceless treasures there to be swept away. Do you know who conquered the conquerors? A feeble Maratha soul called Dada Rao who was then the Librarian. He showed them the great treasures one by one and made them realise that the Saraswathi Mahal was neither Hindu nor Tamil nor Telugu in character but was universal in its appeal. So the men who came to destroy remained to protect and admire".

Gopinath was particularly loud in praise of Maharaja Serfoji, who ascended the throne in 1798 with the help of the British. By a treaty he



resigned the administration into the hands of the British. But what cost him his kingdom proved to be the world's gain. He devoted all his time and thoughts to the development of the Saraswathi Mahal. It was he that made this Library what it is to day. Many were his sacrifices to build it.

“Serfoji was always liberal with his money” said Gopinath. “One day when his finances were at a low ebb, a pundit came from a distant place with a rare manuscript. The king could not pay the price he wanted. So he gave him his priceless necklace. His queens rushed in to hold his hands. But it was too late. The manuscript was already on the shelf and the Pundit had already gone away.”

By this time we had come out of the Saraswathi Mahal and stood facing the marble statue of Serfoji in the Nayak Durbar Hall. Gopinath did not fail to tell us that this statue was set up by the Court of Directors of the East India Company in the year 1807 to signify their admiration for him. But Serfoji would not accept it until the posture of the statue was altered to suit his views. The statue sent by them was that of a sabre-rattling soldier in a minatory attitude with a sword stuck up in one hand. Serfoji, the scholar, insisted that he should stand before posterity with folded hands doing homage to Saraswathi. The result is the statue we now see there.”

He then told us of the peculiar acoustics of the Statue Mahal and the Sangitha Mahal. Both were monuments of Nayak genius in sound-engineering until in latter days a few alterations made in them had spoiled their acoustics.

"Do you know that this great Music Hall was stuffed with manure bags and office papers till recently;" asked Gopinath taking us round the Sangita Mahal. "Thank God, we had a Collector here who took all the rubbish out. Thanks to him, you have an idea to day of its greatness. But it has yet to be restored to its original condition. In the old days there was a sheet of water down the dais where the musicians sat; it wafted their voice over to the audience. But that has since been filled up. Also a new wall has been put up at the back of the dais. These alterations have seriously spoiled the acoustic arrangements"

"What are those towers we see there" asked a visitor as we stepped out of the hall.

"They are the same that you saw from outside the Library" said Gopinath. "One of them is the Arsenal Tower. About the other there is a ridiculous story. It is said that a queen wanted to see boats moving on a lake four miles away and that the king put up the tower to enable her to do so. But the fact is that it served as a watch tower. The Nayaks had kept a contrivance there to mark-time".

We then drove to the Big temple. Gopinath has his own version about the origin of this temple. He never failed to tell visitors that the idea was not that of Rajaraja Chola as popularly supposed but that of Kundavai, his precocious daughter. She was disgusted with the wars and the hideous carnage of the early days of his reign. She declared that wars were started by nobles and generals who had nothing else to do. So she told her father of a way to keep them fully engaged in peace. She suggested that every man, high or low, should personally serve in the construction of a huge temple. Each had personally to carry the stones to make it.

The result was that for years all thoughts were turned to the making of the temple rather than making wars. But this encouraged the King of Ceylon, a vassal of Tanjore, to claim independence. To his surprise, he found that Rajaraja was willing to grant it, subject to one condition. This was that a competent artist should be sent from Ceylon to help in the making of one or two Buddhist images in the Big Temple. To this the Ceylonese King gladly agreed.

Gopinath showed us everything of note in the temple, especially the wall paintings in inner Prākarams. If Gopinath had seen the famous cave painting of AJANTA he would perhaps have compared them with the Tanjore painting to the detriment of the former.

"The great Chola King built the Big Temple" said Gopinath "The Great Maratha Serfoji made the temple stones speak. He inscribed on the walls a whole history of Tanjore from the days of the Great Shivaji to his own. Nowhere do you find such cogent history at such great length, in the form of inscriptions."

We were a little tired by now and we sat on a big image on the ground.

"I think Gopinath must be at the end of his tether", said one of our visitors.

"But not yet," said Gopinath. "I have yet to tell you how our ancient kings made and kept these wonders of art. I myself did not know till I heard it from that idol on which you are sitting."

"Now that is too big a yarn even for you," I said.



"Serfoji made the stones speak as you said. But who gave that idol the gift of speech?"

"One evening," started Gopinath, "after showing visitors round and not very well rewarded for my pains, I had fallen asleep here. Suddenly I was roused by husky voices. They seemed to come from a different world. Soon I realised that the images up there on the tower and the one on which you are sitting were carrying on a kind of conversation. Before I steadied myself to listen, they had practically finished their conference. I could merely hear the last words of the idol down there. It told an extraordinary tale; it claimed that Rajaraja the Great took special pains to have it made. The best artist was engaged for the purpose. He worked day and night without food or drink. But he was a chain chewer. To avoid waste of time an attender folded betel and tobacco and placed them in his hand which he held out behind from time to time. On one occasion the attender had slept away. The king who had come there just then handed over the betel and tobacco and nobody knew. 'Now, you see me down and low' said the idol, 'while all of you whom the king never cared for are up there, high and dry'."

"It is not only this beautiful piece of sculpture that is lying down like this," continued Gopinath. "Everywhere in this land of ours, on the way side, in paddy fields, at the bottom of wells and deep in the beds of tanks, you see priceless works of art which in other countries would be treasured in National Museums."

Poor Gopinath is now no more. His heart would have filled with pride to see the day when a Collector of Tanjore comes to rescue these art treasures from dust and mire and set them up in the art gallery.

## எது கலை?

‘பாஸ்கர்’

அழகுணர்ச்சி யைத் தூண்டி  
ஆனந்தக் காட்சிதரப்  
பழகியநல் பொருள்களெல்லாம்  
பாரினிலே கலைஎன்பார்  
அலைமீது மிதந்துவரும்  
அருணன் எழில்உதயம்  
மலைநின்று விழருவி  
மாங்குளிகள் தூங்குமரம்  
விண்ணிறைந்த தாரகைகள்  
மிகவிரிந்த மலர்வகைகள்  
கண்ணிறைந்த காரிகையார்  
கட்டழகு தானெல்லாம்  
மக்களது சுவைஉணர்வை  
மாண்புறவே தூண்டிவிட்டு  
ஒக்க மகிழ்ந்திருக்க  
உதவுவதை யாமறிவோம்  
என்றாலும், இவையெல்லாம்  
இரையகலைப் பொருளெனவே  
மன்றேறிச் சொல்லுதற்கு  
மனந்துணிய இல்லையம்மா!  
காணுகின்ற காட்சியிலே  
கவிந்துமனம் தான்லயித்து  
பேணுகின்ற அனுபவத்தைப்  
பிறரெல்லாம் அறியும்வணம்  
சொல்லாலோ இசையாலோ  
சொலற்கரிய நடத்தாலோ  
கல்லாலோ வணத்தாலோ  
காட்டுவதே கலையாகும்

Art is to be conceived first in the mind of a man and then made communicable to other men, by the skill of the designer, working on some medium, that could be perceived by the senses of other men, the eye, the ear, the nose and the palate.

—Eric Newton.

## AROUND THE ART GALLERY.

---

Sri R. Gopinath, B. A., (Hons.)

Facing eastward, with hands folded in eternal prayer, stands the statue of Serfoji in flawless marble invoking the blessing, as it were, of countless generations yet to come on his life-work-the Saraswathi Mahal. Not only was he a bibliophile but a many sided personality also in whom the finest sense of the beautiful came to flower. It is but meet that the effigy of this great patron of the true arts should now be surrounded by the things of beauty, which countless generations of artists created before his time and which fate had decreed to lie in neglect till the present generation rediscovered its artistic past and its roots, deep down in the rocks of tradition and time immemorial.

On his right, extends the Pooja Hall, where the Naik Kings worshipped their family deities in royal splendour. A King worshipped here! The thought thrills one. The Hall is spacious - of regale proportions and high vaulted. It is a sad thought that I would walk shod on ground, hallowed by the touch of the prostrate bodies of reverent men, whose faith was a living breath in their nostrils and whose minds knew not doubts regarding the immanence of the deity in the forms of stone and metal before them, sanctified by the touch of the pious and the incantations of spells that have charmed the souls of believers over aeons of time. The very grandeur of those concepts dwarfs the fittiness of spirit that is characteristic of our times.

I reassured myself that, bereft as we were of that fire, we have still left in no enough sense of the beautiful to collect such of the pieces as are available and look upon them with admiration if not with awe and fervour, and to derive inspiration for the creation of newed forms and to educate ourselves to appreciate and understand our forefathers.



Presiding over this Pooja Hall of the Naiks is the *sedan* Brahma, literally the creator of the gallery. Conceived on a large scale, there is a true sense of physical proportion, a firmness in poise and an impression of ease about this image - qualities that must have captivated the archaeologist from Calcutta.\* This Brahma is probably the proto-type after which the second available Brama in the collections was sculptured. The proto-type is also the archetype, as its grace and form have not been captured in the imitation.

Notable among the collections are two torsos - one an *Ardhanari* and the other a *Gangadhara* both in the same tradition. Vandalism or accident has dismembered them but the grace and charm of their lines and the sedateness of their expression cannot, for all time, be effaced. Misplaced reverence has tried to restore in cement what has been lost. As long as it is a thing of beauty, whole or mutilated, it must be a joy for ever. A faded flower, a broken tune, a suppressed sigh can give "thoughts that do lie too deep for tears". These two pieces do give such thoughts.

Vishnus predominate the collection in number as well as stature. They are true to tradition and some of them finished with loving care. The stamp of genius is however lacking in them. Attention is arrested by a *Dwarapalaka* from *Dhara-suram* perfect in form, detail and finish and belonging to the best traditions of Chola sculpture.

Humanity asserts itself in two pieces. A *Shiva Parvathi* in soft white granite in which the consort has so pliantly to squeeze herself against her Lord, as almost to melt into his form, breaths life in every pore, its minor disproportions notwithstanding. It is a standing refutation of the idea of dimensional proportion with which criticism of the west pre-occupies itself so much. Dimensional proportion can capture only the physically true but never the idealistically true. It is the very

\* NOTE:- It was the attempt of this gentleman to take away the piece to Calcutta which set in motion events that led to the formation of the Art Gallery.

pinnacle of the plastic art and only the finest sense of the living form can have given the exponent such command in its delineation. Similar in technique is the little damsel lolling in voluptuous ease cross legged in a most unconventional way and waving a flower unabashed. Squeezed into an "L" shaped column of soft white stone, which one would not care to make a kerbstone of, this dainty maiden is bursting out of it not in a buxom way but seems to draw herself in coyly, lest she overflow the physical bounds of the stone she is shaped from her very nerves shrinking away from contact with the air around her. [Give him, one may say, any stone and the artist would draw life out of it by putting his own there. Be it sung of heroes or of swains the immortal song is just immortal. Siva or Parvati or just a wench, the immortal touch is there. There are other pieces - technically perfect and tamely proportionate but instances of "capturing a grace beyond a rule of art" are rarely to be met with.]

Facing the sedent Brahma is the sedent Buddha, in the southern hall. It is true to tradition. One misses, however, the radiance of the inward vision and the poise of the static-dynamism characteristic of the image of the Bodhisatwa. Attention is also drawn by a rare piece of Thumburu and Narada one of whom, has unfortunately been decapitated in transit. A Bhairava in fine form and detail an acephalous Subrahmanya and several other torsos have all the stamp of master craftsmanship and some of them a high degree of finish considering their age.

Among the bronzes a Vinadhara Dakshinamoorthi commands immediate attention. Of true form and proportion, this piece has the stamp of the living imagination that conceived and executed it. Finely poised and breathing easy grace in all its elegant lines, this easily dominates the collection. A Thripuranthaka arrests attention by its elegant conception and life. There are three others in the same motif but only of technical perfection and traditional conformity. These will make a good object lesson in educating even the uninitiated to recognise the essential distinction between the perfect in form and the perfect in spirit, between craftsmanship and art. An effigy of Vijayaraghunatha

Naik is finely executed and breathes a sense of power and manliness in its well proportioned lines. It belongs however to a later tradition in which the idea of physical reality seems to have dominated as against the classical tradition of an earlier epoch. Some pieces are small but of careful craftsmanship and finely proportioned but the master-hand does not reveal itself in many to these. Indeed it is not surprising. The surprise would all be in the event of discovering a masterpiece. Genius is always and everywhere rare and poor in output. The works of such artists would naturally have been spotted long ago by the devout and installed in the sanctum sanctorum of one temple or another. The object therefore in discussing this here, is to impress on the public the need to educate themselves in the recognition of the truly beautiful which is truly divine.

Roaming among the silent witnesses of the passage of centuries, I mused over the memories of those times when these forms took shape under the chisel of those men, whose hearts swelled with the divine fire and whose fancies conceived the immortal graces which they distilled into stone. Could it be that the fire has died out? Could it be that our minds have lost that virility to conceive the grand and the beautiful to draw sustenance from the depths of our tradition and body them forth by painstaking industry? Indeed it cannot be so. During the three hundred years of an artistic interregnum, while we were divorced from our old traditions and could not get into living touch with those of the new found West, while we were divided against our better selves and generation after generation frustrated itself aesthetically, minds like *Ananda Coomaraswami*, *T. A. Gopinath Rao*, and *H. Krishna Sastri* throbbed with the urge for expressing their visions of the beautiful and the sublime. They studied the forms of beauty handed down through the ages with loving devotion and laid the foundations of a school of iconographic criticism, which is there now to guide us along. The critic and the creator are but complements to each other - the former interprets what the later creates. It is to the future, therefore that we must look for a resuscitation of the national urge for creation, which has till now been expressing itself along critical lines, by interpreting the forms of an



earlier age. Newer influences are at work, our old complacencies have been pricked; our souls are re-synthesising a new sense of values from out of the spiritual flux. (Let us give the younger generation, time to mature in an environment that will help them to grow to their full aesthetic stature, which it has not been our good fortune to attain. How grand it must be to grow into well integrated personalities, which in the periods of artistic decadence and spiritual and political turmoil, an earlier generation can not attain. Let the young feel happy that they are yet young and say with Wordsworth "To be young was very heaven". Let every citizen who has in his private collection a work of beauty, which he can spare, put it into this gallery so that some young mind with the divine spark may drink deeply of its grace and charm, throb with its rhythm and shape under sure strokes on his chisel forms of new modes in beauty vision and message.

The pictorial art is not well represented yet. The landed are elsewhere yielding up plots for being consecrated into nurseries for the landless to learn to make themselves useful, productive and self reliant, in short to grow into manhood. Let the grand example of *Vinoba Bhave's* inspiration move the minds of those, who own works of art exclusively to dedicate them for the use of this gallery, to be communised into a nursery for the spirits of the rising generation and to help them to grow into their full aesthetic stature.

---

"If by museums were meant collections of Art of the things whereby the human spirit transmuted itself into objects of beauty, that it might correctly be said that some of the noblest flights of human imagination and artistry found their shrine and not their sculpture in the prakarams of ancient Hindu Temples. The murals in the various religious foundations and the palaces of great nobilities are all good museums."

—DR. C. P. RAMASWAMY AYYAR.

## RAJARAJA THE GREAT AND THE BIG TEMPLE

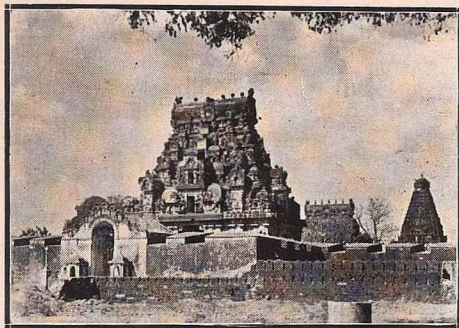
Prof: K. A. Nilakanta Sastri M. A.

---

With the accession of *Rajaraja* (985 A. D.) we enter upon a century of grandeur and glory for the dynasty of the Cholas. Quite obviously, the personal ability of the first Rajaraja, in some respects the greatest of all the great Chola rulers of the Vijayalaya line, laid the foundation for the splendid achievements of his son and successor *Rajendra I* under whom the empire attained its greatest extent and carried its arms beyond the seas. The thirty years of Rajaraja's rule constitute the formative period in the history of the Chola monarchy. In the organisation of the civil service and the army, in art and architecture, in religion and literature, we see at work powerful forces newly liberated by the progressive imperialism of the time. A relatively small state at his accession, the Chola kingdom had, by the end of Rajaraja's rule, grown to be an extensive and well knit empire efficiently organised and administered. More wonderful than the work of this great monarch must have been his personality.

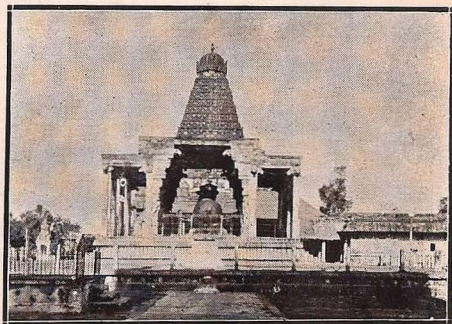
Rajaraja's great reign is commemorated by the magnificent Siva temple which he built at Tanjore, the *Rajarajesvara*, which stands to this day, the finest monument of a splendid period of south Indian History and the most beautiful specimen of Tamil architecture at its best. The temple is remarkable alike for its stupendous proportions and for the simplicity of its design. A rectangular court, 750 feet by 250, is divided into two by a partition wall which carries a low tower of beautiful design. The inner court is twice as long as the outer. The chief shrine occupies the centre of the

BIG TEMPLE IN THREE ANGLES,



View of the  
Keralanthakan  
Vasal.

View  
from Rajarajan  
Tiruvasal.



View  
as seen from  
behind.



western half of this inner court and the Vimana which rises over the sanctum to a height of nearly 200 feet on a square base of about a hundred feet, dominates the whole structure. The boldly moulded basement, the huge monolithic Nandi, the simple and tasteful basreliefs and the decorative motifs on the Vimana and the balustrades, the graceful sculptures in the niches on the sides of the Vimana and the fine chiselling which marks the entire work including the lettering of the numerous inscriptions, are not equalled by anything known in South Indian architecture. Viewed from any angle, the effect produced by the whole of this wonderful structure is pleasing and impressive.

We have no authentic information as to how the colossal labour involved in transporting the huge blocks of granite over great distances, and the technical problems involved in raising them to position, were met. The conquered countries doubtless paid part of the cost. After its completion, the temple in the capital city had close business relations with the rest of the country; year after year villages from all parts of the empire were required to supply men and material according to a fixed schedule for the various requirements of the temple. Those nearer home took out perpetual loans from the numberless money endowments showered on the temple by the piety and the generosity of the court and its officials, and undertook to contribute regularly the annual interest in cash or in some other way previously determined. In the minute care and precision with which most of these arrangements were completed before Rajaraja's twenty-ninth year, we see the hand of a masterful and imaginative administrator. Karuvur Devar, a contemporary hymnist, celebrated the new temple in one of his sacred hymns. The temple was altogether a creation of Rajaraja's policy,

---

## List of Exhibits in the Art Gallery.

### STONE IMAGES.

|                        |                           |
|------------------------|---------------------------|
| Brahma                 | Karanthai Tanjore,        |
| Gangadarar             | Kulalar Street, Tanjore.  |
| Ardhanareswarar        | " "                       |
| Broken head            | " "                       |
| Devi                   | Siva Temple. Sendalai,    |
| Devi (in another form) | " "                       |
| Chandrasekarar         | " "                       |
| Brahma                 | Kivalur, Negapatam Taluk. |
| Lakshmi                | " "                       |
| Garudalvar             | " "                       |
| Maruthi                | " "                       |
| Thirumangai Alwar      | " "                       |
| Subrahmanyar           | Garunganni, Negapatam.    |
| Theivanai              | " "                       |
| Lakshmi                | Sembianmahadevi.          |
| Perumal                | Tirukkaravasal            |
| Sooryan                | Mangudi - Nagapatinam.    |
| Sri Vishnu             | Kottur. Mannargudi Taluk. |
| Sattanathar            | Temple, Thiruvallanji,    |
| Ardhanareeswarar       | " "                       |
| Siva - Parvathy        | " "                       |
| Bikshadanar            | " "                       |
| Durgai                 | " "                       |
| Vishnu Durgai          | " "                       |
| Durgai with 4 hands    | " "                       |
| Varadarajaperumal      | " "                       |
| Lakshmi                | Tiruthuraipundi.          |
| Vishnu                 | Avalivanallur Papanasam   |
| Buddha                 | Madagaram "               |
| Dwarapalakar of Fort-  | Big Temple. Tanjore.      |
| Kalyan (Bombay)        |                           |
| Galava Rishi           | " "                       |
| Chandikeswarar         | " "                       |
| Dance pose - Female    | " "                       |
| Stone car (a portion)  | " "                       |

|                         |                          |
|-------------------------|--------------------------|
| Raja Raja with 4 queens | Big Temple Tanjore.      |
| Dakshinamoorthy         | Rajagopalaswami Temple.  |
| Devi                    | " "                      |
| Lion                    | Anandavalli Temple.      |
| Sooryan                 | " "                      |
| Bairavar                | " "                      |
| Chandikeswarar          | " "                      |
| Nandhi                  | " "                      |
| Brahma                  | Irawatheeswarar Temple.  |
| Chandikeswarar          | Darasuram                |
| Prathosha Nayagar       | " "                      |
| Bhairavar               | " "                      |
| Devi (broken)           | " "                      |
| Devi in sitting posture | " "                      |
| Narthana Vinayagar      | " "                      |
| Thumburu & Narathar     | " "                      |
| Mahishasura Mardhani    | " "                      |
| Saraswathi              | " "                      |
| Bhairavar with dog      | " "                      |
| Bhairavar with deer     | " "                      |
| Bhootham                | " "                      |
| Kshetrabalar            | Mayuranathaswami temple, |
| Rishabarudar            | " "                      |
| Sri Vishnu              | Manikudi-Darmapuram.     |

### BRONZES.

|                                |                      |
|--------------------------------|----------------------|
| Chandrasekarar                 | Adiakkamangalam.     |
| Thirupuranthakar               | Tirupurambiam.       |
| Chandrasekarar                 | " "                  |
| Devi                           | " "                  |
| Prathoshanayagar               | " "                  |
| Arivattanayanar                | " "                  |
| Vishnu Durgai                  | " "                  |
| Vijayaraghava Naik             | Big Temple, Tanjore. |
| Vinadhara Dakshina-<br>moorthy | " "                  |
| Kali in sitting posture        | " "                  |



|                        |                          |
|------------------------|--------------------------|
| Chakrapani with 2 arms | Rajagopalaswami temple.  |
| Chakrapani Amman       | " "                      |
| Chakrapani with 4 arms | " "                      |
| Chakrapani Amman       | " "                      |
| Devi sitting           | " "                      |
| Chakrapani standing    | " "                      |
| Chakrapani with 6 arms | " "                      |
| Kali — sitting posture | " "                      |
| Devi standing          | " "                      |
| Tirupuranthakar        | " "                      |
| Lady with folded hands | " "                      |
| Tirupuranthakar        | Mayuranathaswami temple. |
| Somaskandar            | " "                      |



I attained God through Music. There are many  
ways of reaching him. But Music is so sweet a way.  
St. Thiagaraja.



The nearest approach to God is through Art.  
Rabindranath Tagore.



Poets are like birds who sing in ecstasy without a  
cause and who sing in ecstasy without a pause.  
Harendranath Chattopadhyaya.



## கலையும் பயனும்

திரு. S. இராமச்சந்திரப் பத்தர், B. A.

“சென்ற காலத்தின் பழுதிலாத் திறமும், இனி எதிர்காலத்தின் சிறப்பும், இன்று எழுந்தருளப் பெற்ற பேறு” என்ன இக்கலைக்கூடம் இன்று தஞ்சையில் தோன்றுகிறது, கலைக்களஞ்சியமாக விளங்கிய நகரங்களில் தஞ்சை தலைசிறந்தது. அப்புகழை மீண்டும் தஞ்சை எய்துவதற்கு இக்கலைக்கூடம் சிறந்த நிலைகளமாகும்.

கலைகள் அறுபத்துநான்கு வகை என்பர். “ஆயக்கலைகள் அறுபத்துநான்கு”, “எண்ணெண் கலையோர் இரு பெரு வீதியும்”, “எண்ணெண் கலைகள் போல் வருநீர் வெள்ளம்” என்ற தொடர்கள் இக்கூற்றை வலியுறுத்தும். இக்கலைகளை அருங்கலை கவின்கலை என்று இரு பிரிவாக்குவர். கணிதக்கலை, விஞ்ஞானக்கலை தத்துவக்கலை முதலியவை அருங்கலை என்ற பகுதியிலும், காவியக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைக்கலை, நடனக்கலை, சிற்பக்கலை முதலியவை கவின்கலை என்ற பகுதியிலும் அடங்கும், எஞ்சியுள்ள பண்டைத் தமிழ் நூல்களில் ஆங்காங்குக் காணப்பெறும் சில குறிப்புக்களைக் கொண்டு தமிழர்கள் சிறந்த கலை வல்லுநர்களாக வாழ்ந்தனர் என்று அறிகின்றோம். இதற்குத் தமிழ் நாட்டில் இன்று காணப்பெறும் பண்டை இசைக்கருவிகளும், சிற்பங்களும், ஓவியங்களும் நற்சான்றுகளாக நிற்கின்றன.

கவின்கலைக்குப் பல்வேறு இலக்கணங்கள், விளக்கங்கள் கூறுவர் ஒருவன் தான் காணும் காட்சி அல்லது எண்ணும் கற்பனை இவைகளில் ஏற்படும் அனுபவத்தைப் பிறருக்குப் புலனாகும் வண்ணம், கவிதை, இசை ஓவியம், உருவம், நடிப்பு ஆகிய யாதானு மொன்றால் வெளிப்படுத்துதலே கவின்கலை என்று தமிழ் அறிஞர் ஒருவர் கூறியுள்ளார். இவ்விளக்கம் கவின்கலைக்கு ஓரளவு இலக்கணமாகும். அழகு, நுட்பம், தெளிவு இவைகள் கவின்கலைக்குச் சிறந்த அக்கங்கள். கலையின் அழகு புலன்களுக்கு விருந்தளிப்பதோடு அமையாது நெஞ்சத்தைப் பிணிக்கும் தன்மையுள்ளதாக அமைவதைத் தமிழ்நூல்கள் பாராட்டுகின்றன. “கண்ணின் வருந்தும் என்னெஞ்சு” என்று ஒரு சங்கப்புலவர் கூறுகின்றார்.

ஒரு நாட்டின் கலைகள் அந்நாட்டு மக்களின் மன எழுச்சி, சமய உணர்ச்சி இவைகளினின்று மெல்ல மெல்ல உருப்பெற்று எழுகின்றன. எனவே ஒரு நாட்டின் கலைத்திறனை நன்கு அனுபவிக்க முயல்வோர் அந்நாட்டின் இலக்கியம், வரலாறு, சமய நூல்

கள் இவைகளை முதற்கண் பயிலல் வேண்டும். இத்தகுதியின்மையால் சிலர் நம்நாட்டுக்கலையை நன்கு அனுபவிக்க இயலாது மயங்குகின்றனர். நம் நாட்டின் கலைத்திறன் வளமாகவும், முழுமையாகவும், உணர்ச்சியோடும் சிற்பக்கலையில் காணப்பெறுகின்றது. சிற்பக்கலையில்தான் நம்நாட்டின் உயிரோட்டம் காணப்படுகின்றது என்று ஓர் அறிஞர் கூறியுள்ளார் முற்காலத்திய அணிகள், உடைகள், பழக்கவழக்கங்கள், போர்க்கருவிகள், இசைக் கருவிகள் அவைகளின் அமைப்பு, அவைகளை இயக்கும் முறை ஆகிய இன்றோரன்ன அரும் பெரும் விவரக்களையறிய நம்நாட்டுச் சிற்பச் செல்வங்கள் துணைபுரிகின்றன. போற்றிப் புரப்போரின்மையால் இச்சிற்பக்கலை மறைந்தொழிந்து வருகின்றது இந்நிலையிலேயே இக்கலையை விட்டுவிடுவோமானால் பின்னர் அறவே அழிந்துவிட ஏதுவாகும். எனவே இப்போதுள்ள சிற்பச் செல்வங்களையும், சிற்பக் கலையையும் மறைந்தொழியாமல் காத்துவர ஆவன செய்தல் நம் கடமை இவ்வகையில் இக்கலைக்கூடம் ஓரளவு துணைபுரிய முன்விற்கும். மற்றைக் கலைத்துறைகளில் ஆஸ்தானப்புலவர்களை ஏற்படுத்துவதுபோல் தகுதி வாய்ந்த சிற்பி ஒருவரை ஆஸ்தானச் சிற்பியாக நம் அரசாங்கம் நியமித்தல் நலம் பயப்பதாகும்.

கலையின் பயனைச் சிறிது நோக்குவோம். கலையே கலையின் பயன் என்பர் ஒரு சாரார். பொதுவாக மக்களின் உணர்ச்சியை, எழுப்பி இன்பத்தை அளிக்கவல்லது கலை. மனநெகிழ்வு, கனிவு அமைதி இவைகளைத் தரவல்லது கலை. ஆனால் இவ்வளவினதாய் கலையின்பயன் நின்றுவிடவில்லை. கலையின் முடிவாய், கலையின் பண்பாய், கலையின் பயனாய், கலைக்கும் அப்பாலாய் நிற்கும் கடவுளை நம் உள்ளுணர்வில் காட்டுவதே கலையின் பயன். இதை உணராது கலையே முடிவு என்று தலைதடுமாறும் மக்களைக்கண்டுதான் “கலையுரைத்த கற்பனையே நிலை எனக் கொண்டாடும் கண்மூடி வழக்கமெல்லாம் மண் மூடிப்போக” என்று வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகள் இரங்குகின்றார். ஆசிரியர் சேக்கிழார் போல் கலையின் பயன் யாது என்று அறுதியிட்டுக் கூறியவர் வேறு யாருமில்லை. “சிவமுயன்று அடையும் தெய்வக்கலை பல” என்றும் “அலகில் கலையின் பொருட் செல்லை ஆடுக்கழலே” என்றும் வாயாரப் பாடுகின்றார். ஆம், ஆடுக்கழலே-இறைவன் திருவடியே, கலையின் பயன்.



## கண்டறியாதன கண்டேன்.

---

மாதர் பிறைக்கண்ணி யானை  
மலையான் மகளொடும் பாடிப்  
போதொடு நீர்சுமந் தேத்திப்  
புதுவார் அவர்பின் புதுவேன்  
யாதும் சுவடு படாமல்  
ஐயாறு அடைகின்ற போது  
காதல் மடப்பிடி யோடும்  
களிறு வநவன கண்டேன்  
கண்டேன் அவர்திருப் பாதம்  
கண்டறி யாதன கண்டேன்.

—அப்பர்.

---

“தூய்மையை அணிகலமாகக் கொண்டுள்ள ஆடவர்  
களும் பெண்களும் தொண்டர்களாக வெளிவர வேண்டும்.  
அவர்கள் தளர்வுறு ஊக்கம் பெற்றிருப்பதோடுகூட ஈஸ்வர  
விசுவாசத்திலே யாண்டும் பொன்னுத் துணைகோலி அஞ்சா  
நெஞ்சம் படைத்திருப்பார்களாக.”

—சுவாமி விவேகானந்தர்.



வெள்ளைத் தாமரைப் பூவில் இருப்பாள்  
 வீணை செய்யும் ஒலியில் இருப்பாள்  
 கொள்ளை இன்பம் குலவு கவிதை  
 கூறு பாவலர் உள்ளத்து இருப்பாள்  
 உள்ளதாம் பொருள் தேடி உணர்ந்தே  
 ஓதும் வேதத்தின் உள்நின்று ஒளிர்வாள்  
 கள்ள மற்ற முனிவர்கள் கூறும்  
 கருணை வாசகத்து உளப்பொருள் ஆவாள்



செந்தமிழ் மணி நாட்டிடை உள்ளிர் !  
 சேர்ந்து இத்தேவை வணங்குவாம் வாரிர் !

—பாரதி

ந ன் னி .

இந்த மலரை உருவாக்க உதவிய அன்பர்களுக்கெல்லாம்  
 எங்கள் நன்றி.

—தோ. மு. பாஸ்கரன்

7—12—51.